

Jean Racine

FAIDRA

Zlo sahá mnohem dál. Když v onom dávném čase
za syna Aigea já šťastně provdala se,
má radost a můj klid se zdál být úplný.
Leč brzy zjevil se nepřítel vznešený,
jejž v město Atény zlá sudba přivolala:
jábledla, rděla se, má duše byla malá,
mluvit jsem nemohla, zřela jsem ho i v snách,
mé tělo bylo led — a hned zas v horečkách.
Já dobře věděla, že vašeň Venušina
krev moji nevinnou svým krutým poutem jímá.
Chtěla jsem smířit ji svou pilnou modlitbou.
Pak dala jsem jí chrám hýčkaný péčí mou.
Zvířata obětí ji nesouc každým časem,
svůj rozum zbloudivší v jich krvi hledala jsem.
Leč to vše lásku mou vyléčit nemohlo.
Nadarmo kladla jsem na oltář kadidlo:
Venuše modlitby mé každý den sic měla,
leč Hyppolytos cit. Jak stále jsem jej zřela,
i v hloubi oltáře, kam obět kladla jsem,
já místo bohyně vzývala jeho jen.
Chtěla jsem uprchnout. Leč k dovršení všeho
i v tváři manželá já viděla jsem jeho.
Konečně rozhodla jsem proti zájmům svým,
že budu se mu mstit, a tak čest ochráním.
Chtějíc se před tím krýt, jehož jsem zbožňovala,
já krutou macechou posléze jsem se stala.
Do vyhnanství měl jít. Přívál mých výčitek
jej vskutku otcí vzal a zahnal na útěk.
Jak jsem si oddechla, že jiný kraj jej hostí!
Mé dny teď plynuly v klidu a nevinnosti.
Oddána manželu a skrývajíc svůj žal,
já plody hýčkala, jež svazek ten mi dal.
Leč všechno nadarmo! Krutý je osud ženy!
Choť vlastní odvedl mě jednou do Troizeny,
kde starý nepřítel znovu přede mnou stál.
Má rána hluboká hned krvácela dál.
To nebyl ani žár, jímž krev moje teď plála,
spíš sama Venuše se v ní už ukřývala.
Já měla hrozný strach z té touhy zločinné

Chtěla jsem smrtí svou čest vlastní zachrániti
a světlu dennímu plameny temné vzíti.
Leč snést jsem nemohla tvůj pláč a starost tvou.
I řekla jsem ti vše. Když výtky nebudou
už ztěžovat mou smrt, jež blízko už je zcela,
když jiskru života, jež zvolna mizí z těla,
bláhovou pomocí nebudeš rozžíhat,
pak svého přiznání nemusím litovat.
(Výňatek z dramatu Faidra)

HYMNA

Slunce proniklo temnotami
a jasné paprsky rozlité prostorem
zničily závoje ležící nad horami
a život barevný vrátily v naší zem.

Kriste, světlo tvé nás hojí!
Jen za ním stoupáme v pokoře k nebesům.
Slyš naši modlitbu. My poddaní jsme tvoji
a chceme vůli svou vydat tvým příkazům.

Často nehodné naše žití
dává se zkolébat falešnou ctností svou.
Ó věčné světlo, pojď, a pospěš osvítiti
nešťastné hříšníky, co v stínu smrti jdou.

DUCHOVNÍ PÍSEŇ

Bože, jak těžké svádím boje!
Dva muže v téže hrudi mám,
jeden, pln oddanosti k vám
chce navždy dát vám srdce svoje,
druhý, pln vzpoury, nepokoje,
brání se vašim zásadám.

Jeden mě vede k nebi blíže,
krásu svou poznat dává mi
a chce věčnými pravdami
zrušit vše, co mě k světu víže.
A druhý, účinkem své tíže